Перець

№ 3 (566)
Рік видання XXVI
ЛЮТИЙ
1966
КИЇВ

Практика показує, що показник обсягу валової продукції не орієнтує підприємства на випуск виробів, справді необхідних народному господарству і населенню, і в багатьох випадках стримує поліпшення асортименту і якості продукції.

(З доповіді тов. О. М. КОСИГІНА на вересневому Пленумі ЦК КПРС.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ЛЮБИТЕЛІ ВАЛУ НА ВІДПОЧИНКУ

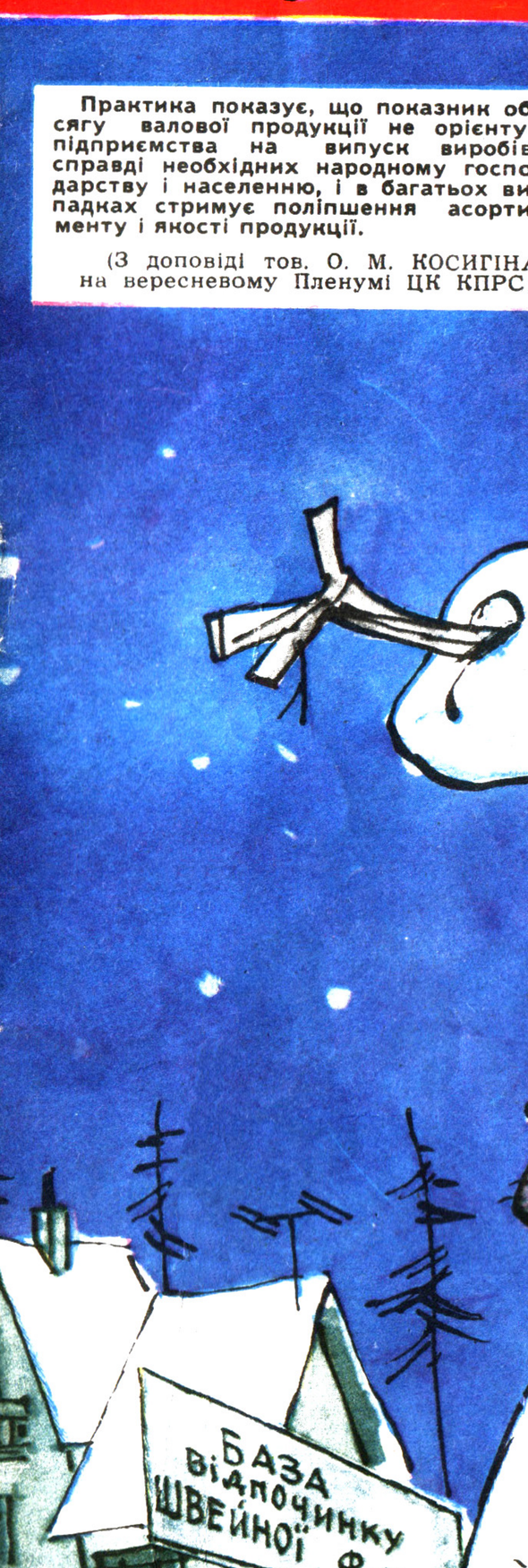

Мал. БЕ-ША

— Діду, що тут написано?
— Виростеш — прочитаєш!

Здоровенькі були!

Лист вельмишановному керівництву сільськогосподарської артілі ім. Шевченка, Яготинського району, Київської області.

Здоровенькі були, вельмишановні товариші!

Пишу вам колективного листа. Правда, спочатку в мене був намір написати персонально голові правління колгоспу Дмитру Григоровичу Федчукові, але я передумав. Напишу, думаю, Дмитрові Григоровичу, а секретар колгоспної партійної організації Олексій Микитович Іваницький візьме та й образиться.

— А чому це до Федчука пишеться, а не до мене? Може, я тут уже нічого не важу? — скаже. — Чи, може, Федчук у культосвітній роботі більше мене знається?

Резон? Резон! А напишеш товаришеві Іваницькому, Дмитро Григорович образиться.

— А чому це, — скаже, — персонально Іваницькому пишеться? Чи, може, вже я остання спиця в колесі? Чи, може, Іваницький більше мене в культосвітній роботі петрає?

Та й голова сільської Ради товариш Степаненко матиме всі підстави свій голос подати:

— А я що, по-вашому, — профан у цьому ділі чи як? Чи я, може, вже не голова сільради, братці? Де ж справедливість? Я вас питаю!

Резон? Резон!

Так-от, щоб уникнути зайвого тертя і непотрібних суперечок, пишу до всіх вас, разом узятих. Щоб нікому не було обидно. Пишу, а в голові у мене крутиться одна думка. А що було б, думаю, якби Міністерство культури взяло та й оголосило конкурс... на перших ззаду по культурно-освітній роботі на селі.

Давайте припустимо, що, за умовами цього конкурсу, першим ззаду не суворі догани з попередженням даватимуть, не карикатури на них малюватимуть і не фейлетони про них писатимуть, а премії їм видаватимуть і грамоти їм вручатимуть. А при цій урочистій церемонії ще й пивами-медами їх напуватимуть і на всю Україну хвалу їм під звуки оркестрів гукатимуть:

— Хвала і слава тим, у котрих культурно-масова робота на ладан дише! Вра!

— Хвала і слава тим, у котрих клуби вітрами холодними продуваються, підпорами дерев'яними підпираються, не прибираються і не підмітаються! Вра!

— Хвала і слава першим ззаду! Вра! Вра! Вра!

Можу битись об заклад з ким завгодно і на що завгодно, що одне з призових місць у цьому конкурсі випало б на вашу долю. Більше того: я переконаний, що у вас є всі підстави, всі показники для того, щоб одхопити навіть перше місце. І коли б журі конкурсу, а інколи ще трапляються необ'єктивні журі, — з якихось там своїх незрозумілих нам міркувань не зважило б на ці незаперечні показники й залишило вас «при своїх інтересах», даю слово, що я вкупі з вами підняв би крик:

— Братця, де ж правда! За що боролися, братця! Ніззя ж так, братця! Люди старалися, люди боролися, а лаври іншим дістались! Не харашо ж так, братця!

Хай знайдуть десь щось подібне. У колгоспі ім. Шевченка аж три клуби: в селі Безуглівці — перший, на хуторі Шевченка — другий і на хуторі Свобода — третій. І перший, і другий, і третій перебувають у такому стані, що ні пером описати, ні в казці розказати. Якщо перший ще сяк-так на цегляних та дерев'яних підпорах тримається, то другий і третій тримаються на самому тільки чесному слові. Якщо в першому клубі під час дощу в залі озера утворюються, а під час хуртовини — снігові кучугури виростають, то в другий взагалі ризиковано заходити, а в третьому вже й дах провалився. Якщо в першому клубі зимою хоч «буржуйка» димить, то в другому й третьому взагалі не топиться.

Де ж, питається, побачиш таке піклування про культурно-масову роботу взагалі і про клуби зокрема? Де ж, питається, побачиш таку турботу сільського керівництва про культурне дозвілля хліборобів взагалі і молоді зокрема?

Тут, брат, крути не крути, а перше місце нам давай. Давай, а то скаржитись будемо!

Є у вас, правда, дуже серйозний конкурент, вельмишановні товариші, котрий теж не ликом шитий, котрий теж має всі підстави претендувати на перше місце. Я маю на оці керівників села Зашиїв, Нестеровського району, Львівської області. У них теж культурно-освітня робота на ладан дише, а сільський клуб до того занедбаний, до того обідраний, що ним вже матері неслухняних дітей страхають. Як тільки котрийсь Ванько чи Васько вередувать починає чи не слухатись, так мати йому зразу:

— Ану сядь, бо в клуб замкну! — і це впливає краще всякого пасма чи рушника.

Час од часу в цьому осередку культури «крутять кіно», а більше замок на його дверях висить. Вся культурно-освітня робота зосереджується у «некіношні» дні в сільському буфеті — слава всевишньому, розмістився він неподалік у добротному приміщенні, і двері його завжди гостинно відкриті!

Але у вас, товариші яготинці, є один аргумент, проти якого не встоїть ніяке журі. Якщо терези будуть схилятися на бік зашківців, так ви і козирніть тим аргументом, скажіть:

— Та ви що, братці! Та зашківці тільки один клуб прикандичили, а ми аж три на завалюхи перетворили. У них клуб ще без підпорок тримається, а наші чорта лисого без них втримаємося б! На їхньому клубі ще дах є, а в нас один уже зовсім без даху стоїть. Хай ще вмиються ті зашківці!

Отак козирніть, і ваше буде зверху. По-о-одумаєш — зашківці!

Але жарти жартами, як той казав, а хвіст на бік, вельмишановні товариші. Ніхто такого смішного конкурсу ніколи не оголошував та, мабуть, і не оголосить. І ніхто вам премій не видаватиме, ніхто вам хвали не гукатиме, ніхто вас пивами-медами не пригощатиме. Але щось перепасти вам все-таки мусить.

О-бов'-яз-ко-во! Запевняю од усієї душі й од усього серця.

Ще раз здоровенькі були!

Од вашого ПЕРЦЯ.

ЛЮСТРА НА МІСЦІ

Новий готель. Їх уже чимало в містах України. Називаються по-різному: у Полтаві — «Київ», у Луцьку — «Україна», у Чернівцях — «Інтурист», у Вінниці — «Південний Буг».

Скрізь — сучасні меблі, затишні холли, лапасті штори. Телевізори, біля яких у футбольні дні стогне вся чоловіча половина мешканців.

Порядок. Чистота. Красота. І все тобі під боком: ресторан, манікюр, душ...

Проживши тиждень у такому готелі, переживаєш почуття вдячності до персоналу і до того, хто придумав чудо цивілізації — сервіс.

Але в якийсь день доводиться взяти чемодан і віддати ключі.

— Від'їжджаєте? — питають у готелі.
— Від'їжджаю... Можна йти вниз?
— Почекайте хвилинку.

Загадково посміхаючись, чергова пішла зі мною в номер.

— Простирадло є...
— А де ж йому бути? — не зрозуміла я.
— Подушка є... Ковдра є... — продовжувала чергова, ніби про себе.

Я стояла з чемоданом у руці.

Жінка уважно оглянула кімнату.

— Попільничка є. Склянки обидві. Графин на місці.

— Можна йти?
— Рушник... Де рушник?
— Рушник у ванній.

Кинулась. Побачила.

— Ху, слава богу, рушник, значить, є...

Посмішка повернулася на її обличчя.

— Все, можете йти. Щаслива путь.

Я чомусь запитала:

— А що, хіба бувають випадки...

Вона знизала плечима:

— Що ви, у нас ще нічого не пропадало...

— Вода в крані є, люстра на місці, — сказала я. — А от одного у вас все-таки не вистачає...

— Чого? — швидко спитала чергова.

— Довір'я до людини.

Валентина КОНОНЕНКО.
м. Київ.

perec-ua.
perec-ua.

НАЙШЛА КОСА НА КАМІНЬ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

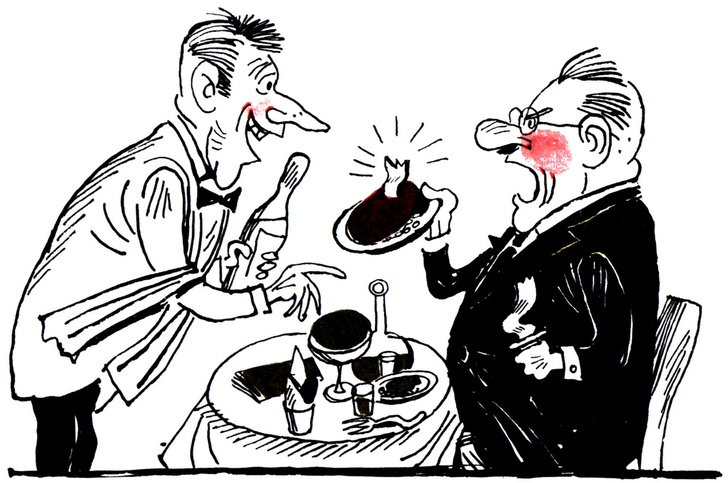

— Я зламав ніж на вашій одбивній.
— А це такі гарні ножі виробляє ваша фабрика.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

БЕЗ ПАРАШУТА

ЗАПОРІЖЖЯ. (Кор. ТАП). Тут, на 174-му кілометрі залізниці, на широку ногу поставлено змагання пасажирів з стрибків без парашута. З цією метою на зупинці поїзда спеціально споруджено посадочний майданчик, метрів на 30 коротший від поїзда.

Пасажири трьох останніх вагонів, міцно взявшись за чемодани, сміливо стрибають вниз у глибоченний рів.

Керівники Запорізького відділення Придніпровської залізниці виявили, що переважна більшість пасажирів уже накваліфікувалася на стрибках, і доводити до норми посадочний майданчик не збираються.

НЕБЕЗПЕЧНІ ЗВ'ЯЗКИ

Лінію телефонного зв'язку «справив» собі радгосп «Червоний партизан», Ширяївського району, Одеської області. Лінія ця, за яку Одеська лінійно-технічна дільниця зв'язку злупила з радгоспу 15.500 карбованців, дістала найвищу оцінку з боку горобців: вони вважають, що кращого сідала для них і не треба.

Що ж до телефонних розмов, то для цього лінія, на жаль, не пристосована. Але, як запевняє начальник лінійно-технічної дільниці т. Дізик, — це така дрібна і малозначуща деталь, що навіть смішно звертати на неї увагу.

АРЕШТ НЕБЕЗПЕЧНОГО ЗЛОЧИНЦЯ

ГЕНІЧЕСЬК, Херсонської області. (Наш кор.). Тут вдалося затримати злочинця, який серед білого дня вчинив зухвалий напад на кількох працівників споживчої кооперації.

Цим злочинцем виявився місцевий «Перець». Він накинувся на несумлінних кооператорів з гострою критикою, завдавши їм чимало клопоту.

Завдяки умілим діям голови Генічеської райспоживспілки Ф. П. Бочкарьова і кількох його підлеглих, злочинця вдалося своєчасно обеззброїти. Його взято під арешт і зачинено в одну з комор райспоживспілки.

ЦВИНТАР НА ЗАЛІЗНИЦІ

Станція ПЕРЕДАТОЧНА, Придніпровської залізниці. Тут поховано під'їзні колії, які могли б ще жити і людям служити. Їх поховано під грубезним шаром вугілля, саломазу, соняхового насіння, щебінки, тарної дощечки. Поминки справлятимуть власники невивезених вантажів: Запорізький м'ясокомбінат, масложиркомбінат, ЖКБ-3 та інші підприємства, що взяли на себе важкий обов'язок могильників.

НОВИЙ ПОРЯДОК

На Свалявському лісокомбінаті завели новий порядок: крім замовлення на продукцію, комбінатові слід ще надіслати торбу нагадувань, погроз, благань, вимог тощо. Певно, про той порядок ще не чули на Самбірському райпобуткомбінаті (Львівська область). Самбірці ще торік за нарядом № 024594 мали одержати «40 кубометрів пиломатеріалу букового товщиною 25 мм». Замовлення вони надіслали, а всього іншого — ні. Ось чому ніякого пиломатеріалу вони досі не одержали.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Прошу, прошу...

— Сорочку пошити?

— Пляму вивести?

— Черевики підбити?

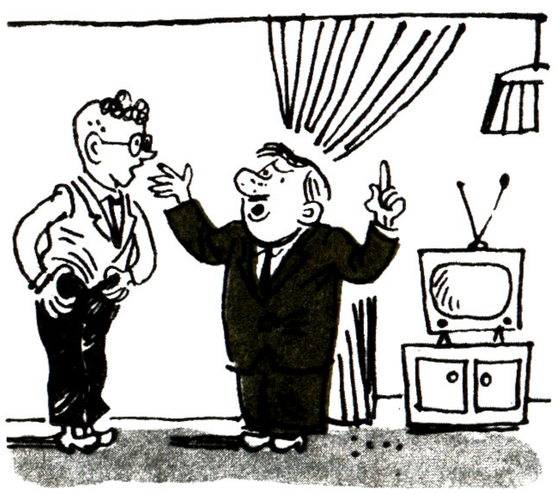

— Та мені б гудзика до штанів пришити.

— Доведеться почекати. Будівництво такого цеху у нас заплановано на 1968 рік.

СТО ЗАПИТАНЬ І ОДНА ВІДПОВІДЬ

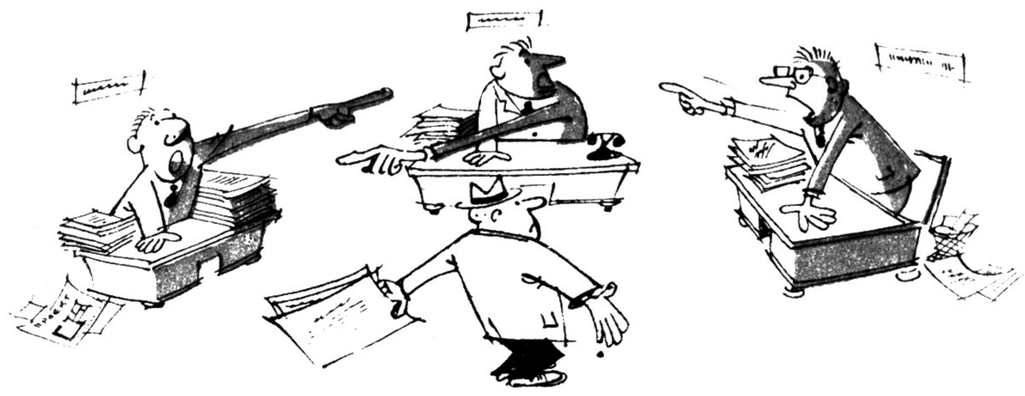

— Підете прямо, потім ліворуч, далі праворуч, тоді знову прямо, а там і рукою подати...

Я так і зробив: пішов прямо, потім ліворуч, далі праворуч, тоді знову прямо...

— Як дістатися до найближчої крамниці?— втретє за сьогодні запитав я.

— Підете прямо, потім ліворуч, далі праворуч, тоді знову прямо, а там...

Звичайно, цього я ніяк не міг передбачити. Адже їхав не на Північний полюс, а в чудовий гостинний край — на Хмельниччину. І от не стало сигарет...

— Що ви, у нашому селі немає,— сказали мені.

— Сигарет?

— Крамниці.

— А як же ви?

— А ми в сусіднє село бігаємо, до дядька Луки.

Не минуло й кількох годин, як я опинився в крамниці, де господарював дядько Лука. Що то була за крамниця! Перше, що кидалося назустріч покупцеві, — це — дивовижний букет пахощів. Пахло одночасно духами «Кармен», гасом, шкірою, цукерками, милом, фарбою і тютюном.

У мене було таке враження, ніби я тримав у роті не цигарку, а хвіст тарані: цигарки, оселедці і хліб лежали тут в одній купі.

— А це що за калатало? — взяв я з прилавка симпатичну коробочку, в середині якої щось торохтіло.

— Бички в томаті, — пояснив продавець,— замерзли.

Сам дядько Лука, щоб не заклякнути, весь час виконував якісь складні фізкультурні комплекси...

Певно, мені просто не пощастило. І треба ж було їхати цим маршрутом! Он скільки сіл на Хмельниччині, де магазини такі, що і в райцентрі позаздрять: скло, бетон, найсучасніші методи торгівлі! Недаремно ж по будівництву торговельних підприємств — це одна з передових областей республіки...

А бувають же такі парадокси! Передова — і раптом: село без магазину, або ця жалюгідна крамничка... Як же це? Забули? Обминули? Не охопили?

Можна було б просто дивуватись, просто звинувачувати в забудькуватості місцевих керівників, якби не дві цифри. У 220 селах області зовсім немає магазинів, у 300 селах, хоча вони і є, але такі, що туди не тільки товар, а й сам продавець ледве влазить!

Як і треба було сподіватись, голова правління облспоживспілки т. Глущак обома руками за поширення торговельної мережі на селі.

— Ми в цьому зацікавлені, як ніхто, — каже він. — І якби нам дали можливість, ми б за рік—два все збудували...

«Дати можливість» — це значить забезпечити будівельними матеріалами. В облспоживспілки є гроші на будівництво, є палке бажання будувати. Але немає: а) арматури; б) залізобетону; в) вітринного скла; г) металу; д) електроматеріалів.

— Чому ви кривдите своїх колег з області— не даєте їм будівельних матеріалів? — це запитання було адресоване начальникові управління капітального будівництва Укоопспілки т. Бойку.

— Невже ви гадаєте, що, якби ті матеріали в нас були, то ми не дали б? — відповіли нам запитанням на запитання. — У всьому винен Держплан. З обіцяних 67 тисяч тонн залізобетону на рік він виділив нам лише — 10. І ще: на 25 областей виділено лише 3 автокрани. Спробуйте тут механізувати будівництво! Залізобетонні плити — не дошки, їх руками не піднімеш. Серйозна механізація потрібна.

— Скажіть, ви проти будівництва сільських магазинів?

Працівники Держплану УРСР образились:

— Що ви, ми — «за!»

Заступник голови Держплану УРСР т. Лілічснко погодився, що це дуже й дуже важлива справа.

— Мірою сил своїх ми допомагаємо. Вишукуємо резерви. Можливо, з часом допомагатимемо більше. Але чому самі кооператори не шукають виходу з становища? Чому треба будувати магазини виключно із залізобетону? Якщо в них не вистачає залізобетону (а це, безперечно, так, бо ми ще не можемо цілком задовольнити їхні заявки), хай будують з місцевих матеріалів — з цегли. Зрештою, і замість вітринного скла можна звичайне, віконне вставити. А потім замінити.

— І справді, — запитали ми кооператорів,— чому б не будувати крамниці з цегли?

— Та ми з радістю, але сучасні типові проекти, «спущені» нам, не дозволяють цього,— відповіли кооператори.

Отже, довелося поставити ще одне запитання. Цього разу головному інженерові Київського філіалу міжреспубліканського проектного інституту Центроспілки т. Осипову.

— Я щойно перегорнув каталог типових проектів торговельних підприємств, — відповів він,— в усіх головні компоненти — скло і бетон.

Коло замкнулось. Проектанти вимагають від будівельників сучасних ліній і прогресивних методів будівництва. Будівельники вимагають від кооператорів відповідних будівельних матеріалів. Кооператори вимагають від Держплану лімітів...

А колгоспник хоче мати у своєму селі хороший, культурний магазин. Його бажання ні в кого заперечень не викликає. Всі — за! І працівники облспоживспілки, які перевиконують завдання по будівництву сільмагів,— за, і працівники Держплану — за.

Але тепер давайте прикинемо. Якщо за нинішніми темпами будівництва за рік народжується 50 торговельних «точок», то коли, приміром, на Хмельниччині всі села матимуть сучасні сільмаги? Аж через.... 10 років!

Ось відповідь, яка повинна примусити і кооператорів, і проектантів, і працівників Держплану УРСР сісти за стіл переговорів, щоб з'ясувати взаємні вимоги і претензії.

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

Хмельницька область.

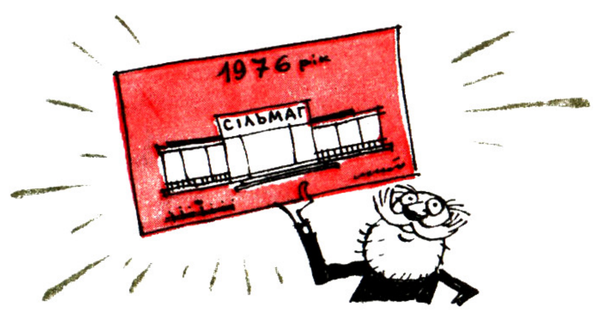

Три золоті правила

У СВОЄМУ житті Ізраїль Мотусович Кофман керувався трьома золотими правилами. Перше з них було — «хто стукає, тому відчиняють». Постукав він, і двері одчинилися.

— Можна? Здрастуйте!

— Добридень. Хто ви?

— Кофман.

— Що вам треба?

— Місце директора раймагу.

— Ого! — почув він здивований голос. — Отак зразу? Ні, не буде цього — сядете завом відділу у той магазин...

Ізраїль Мотусович сів. Закрутилося колесо торговельне, завертівся в ньому Ізраїль Мотусович, як білка. Може б, і понині вертівся, та трикляті ревізори палку в колесо встромили. А воно й зупинилося. Трохи згодом правління Березівської райспоживспілки винесло рішення: І. М. Кофмана за приховання неоприбуткованих 9 тисяч косинців, що призначались для лівого продажу, звільнити з роботи.

І почав вештатись по Березівці торговельний дядя, неухильно керуючись другим золотим правилом — «хто шукає, той знайде». І що ж? Йому допомогли знайти вільне крісло голови Маринівського сільського споживчого товариства. З райцентру довелося виїхати на село. Однак процес аклі-

матизації Ізраїль Мотусович переніс легко. Швидко пригрівся на новому місці і всю свою волю та багатогранну діяльність спрямував на те, щоб швидко набухав його гаманець. Геркулесівський розмах Ізраїля Мотусовича знову привернув пильну увагу ревізорів, а з тої уваги випливло: «Ізраїль Мотусович одержав без фактури з Березівської міжрайбази печиво і дав вказівку підлеглому завмагу негайно продати його».

Прочитали ці зворушливі рядки ті, кому слід було читати, та й витрусили Кофмана з крісла голови.

Знову байдики б'є кооперативний дядя. Та є ще в запасі третє золоте правило — «світ не без добрих людей». І невдовзі він уже обіймав посаду завторга при райспоживспілці. Звідси перестрибнув на посаду завідуючого продовольчим складом Березівської міжрайбази. Довго не давав про себе знати, а оце знову появився на авансцені.

За номером фактури 1022 Ізраїль Мотусович видав Демидівському споживчому товариству цукерки «Золотий ключик» і обважив його на 30 кг., або на 84 крб. По фактурі номер 10200 виписав грузинський чай першого сорту, а підсунув індійський. Це дало 67 крб. баришу. А зовсім недавно Демидівське товариство він «облапошив» на 151 крб. Завторга Шабельного із робкоопу обраховано на 20 кг цукру...

«Досить панькатись», — сказали ті, кому належить це казати, і запропонували директорові Березівської міжрайбази Бланку звільнити з посади Кофмана з відповідним записом у трудовій книжці (вона у нього, на диво, не має жодної помарки).

А що зробив Бланк? Пересадив Кофмана на посаду завторга міжрайбази!

Цікаво знати, з яким четвертим золотим правилом Кофман стукав у двері Бланка?

Р. МАСЛЮК.

м. Березівка,
Одеської області.

ПОРАДИ ДІЄТЧИКАМ

Пам'ятайте, люди добрі: хворий шлунок — батько печалі. Якщо ви вже на дієті, тим більше не забувайте цю мудрість.

Живете ви, скажімо, постійно в славному місті Ужгороді. Щоб поберегти себе від зайвої печалі, платіть своїй жінці півставки з власної кишені, нехай вона сидить вдома і варить вам манну кашу, перетерті супи та парові котлети. А ви їжте собі (вчасно і не поспішаючи) й поправляйтесь на здоров'ячко.

Коли жінка, бува, заартачиться і не схоче коло горшків свій вік молодий загубити, негайно шукайте собі роботу десь поблизу їдальні № 12, що по вулиці Свердлова. Майте на увазі — це єдина в місті дієтична їдальня. В усіх інших чайних та їдальнях Ужгорода не шукайте даремно дієтичних страв, бо їх серед білого дня і з свічкою не знайдете! Там щодня великий вибір всіляких «скоромних» ласощів — усе смажене, шкварене, перчене і запечене. Не їжте, бо потрапите в лікарню з приступом гастриту чи якоїсь іншої болячки.

Глядіть, чого доброго, не потикніться в ресторани. Там на ваше запитання офіціантка може здивовано зиркнути на вас і спитати:

— А яке це — дієтне? Варене, кажете? Ні-і. От смаженого — скільки хочете.

До керівників Ужгородського тресту їдалень із скаргами звертатись теж не пробуйте, бо вони люди здорові, дієти не дотримуються.

Є ще один вихід (коли дванадцята їдальня, годувальниця ваша, закриється на ремонт) — беріть в молочному магазині грамів двісті чайного сиру, пляшечку молока або ж кефіру, через вулицю роздобудете калача — і обідайте.

Якщо ви, не доведи, доле, зібрались подорожувати по Закарпаттю, то неодмінно беріть з собою дружину, рушницю і керогаз. Для чого? Зараз поясню. Справжньою дієтною стравою вас можуть нагодувати хіба що в Мукачеві. В ресторанах Сваляви і Перечина, в усіх інших райцентрах та сільських чайних, коли доля над вами змилується, можете часом натрапити на сирники, млинці або ж гречану кашу з маслом. Все інше, як і в Ужгороді, шкварене, смажене, перчене і т. д. То все не для вас.

А що, коли ви, бува, захочете хоч раз на тиждень з'їсти шматок звичайнісінького вареного м'яса? От тоді вам і знадобиться рушниця. Виїжджайте за околицю села, стріляйте першу-ліпшу свійську качку чи гуску (можна й індичку), вмощуйте дружину з керогазом десь на березі річки і приступайте до самообслуговування. Не забудьте ще про каструлю або ж казанок.

Повернувшись з мандрівки по області, не висловлюйте своїх жалів товаришу Дмитруку з облспоживспілки, бо він громадським харчуванням займається взагалі, а до дієтного не має ніякого відношення.

Л. ШПИЛЬКА.

І ТАКЕ БУВАЄ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Давно збори почалися?
— Та ні, ще й половина не заснула.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

На шостій дільниці радгоспу «Берестовий» розперезалися хулігани. Вони залякували робітників, псували їм відпочинок. Але на місці ніхто хуліганів втихомирити не міг.

Робітники радгоспу написали про це нам, а ми попросили Донецьке обласне управління охорони громадського порядку приборкати хуліганів.

Як повідомив нам заступник начальника управління т. Коваленко, хуліганів уже приборкано. А їхнього верховоду, мешканця села Плещіївки, Костянтинівського району, Олександра Симоненка за виготовлення й незаконне зберігання зброї заарештовано.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

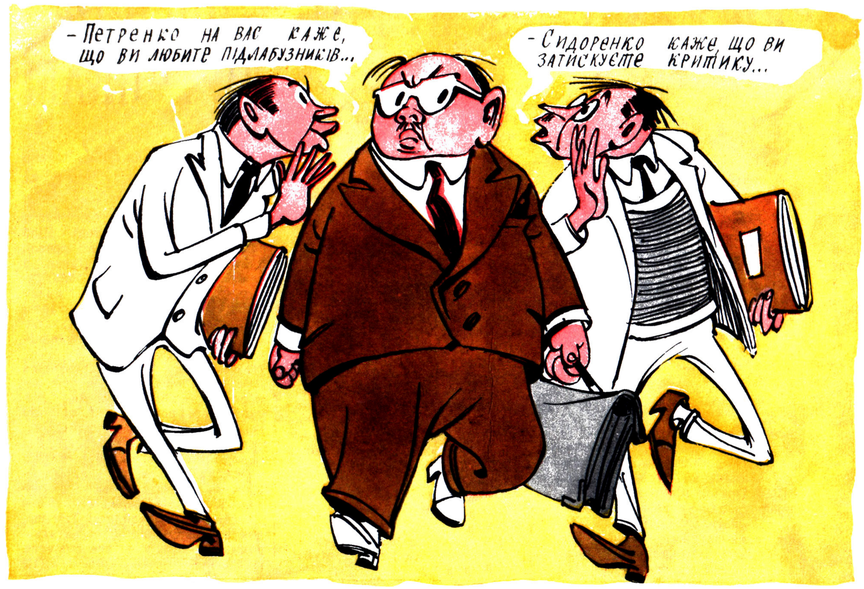

— А кажуть, що я не прислухаюся до критики!

perec-ua.
perec-ua.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Здавалося б, що можуть мати між собою спільного дитячі ясла в селі Борсуки, Балтського району, Одеської області, дах будинку № 2 на Торговій площі у м. Кадіївці, Луганської області, і гараж для розморожування сипучих вантажів у вагонах, що прибувають на Південний гірничозбагачувальний комбінат у м. Кривому Розі?

На перший погляд, київський дядько і городня бузина ближчі між собою родичі, ніж оці три, такі не схожі один на одного, об'єкти. Але це лише на перший погляд, бо вже другий погляд дозволяє переконатися, що вони дуже споріднені. Порівнила їх тяганина. Ота сама осоружна тяганина, яка ще, на жаль, частенько заважає добрим людям «петь і смеяться, как дети».

Ще в 1963 році Кодимський міжколгоспбуд взявся будувати у с. Березка дитячі ясла за типовим проектом. Проект типовий, а темпи, з якими провадиться це будівництво, абсолютно не типові для нашої сучасності. І тяганина не зовсім типова.

Ще в 1963 році надійшли перші скарги від мешканців будинку № 2 на Торговій площі у м. Кадіївці. Воно противно, коли протікає старий дах, а як же ж мусить бути противно, коли протікає дах у новому будинку! І писалося, і казалося — і як з гуски вода.

Ще в 1963 році на Південному гірничозбагачувальному комбінаті у м. Кривому Розі БУ-7 тресту «Криворіжпівнічрудбуд» (керуючий т. Софійченко) почало будувати гараж для розморожування сипучих вантажів у вагонах. Без цього гаража комбінатові взимку заріз — руда змерзається і розвантажувати її з вагонів дуже важко. Вагони через це простоюють зайвий час. Досить сказати, що протягом зимового періоду 1964—65 рр. комбінат втратив на розвантаженні зайвих 73 тисячі карбованців та ще й сплатив 25 тисяч карбованців штрафів за простій вагонів.

Тепер прикинемо. Будівництво почалося в 1963-му, штрафи сплачувались у 1965-му, а писати про це доводиться у 1966-му. Чи не тому, що будівництво гаража безнадійно затяглося? Мабуть, що тому...

З ЦИКЛУ „АТЕЛЬЄ МОРД“

АНОНІМЩИК

Спіймали анонімщика за руку...
«Яку ж бридкому вигадати муку?
З людьми не вжився, — то хай
коло свині...»
Але свиня заверещала: — Ні-ні..
«Він рив підпільно? —
То поміж кроти...»
Та скрикнули й кроти: — Під три
чорти!..
Паскуду посадили до змії,
Та він вкусив і отруїв її.

КАБІНЕТОНАВТ

Його просторий кабінет —
Мов найбезлюдніша з планет:
Сам, зачинившись герметично,
Сидить за дерматином вічно...
Лиш телефон з ним та сифон,
Та часом викрики: «Всіх вон!..»

НЕДРУГ МУЗИКИ

Для школяра — урок, програма,
Світ дивних п'єс та увертюр,
А для сусіда — просто драма:
В ноктюрні — натяк на
«ноктюрм»...
Рояль би він трощив ногами,
Бо недарма остобісів:
Вчува шахрай в мажорі гами
«До тю-ре-ми Фа-со-лін сі-в...»

Василь ЮХИМОВИЧ

ЛЕДІ, ЛОРД І АЛЬКА

НЕ СКАЖУ, що наш колгосп показний, але й задніх не пасемо. А дружина моя Галька так та просто передова доярка. Районне начальство у доповідях Гальку завжди добрим словом згадує. У «Дружбу» часом і іноземні делегації заглядають. Так і на цей раз. Дзвонять якось з райцентру:

— Не одлучайтесь далеко, англійці приїдуть. Питання є?

— Є, — кажу, — Обідатимуть вони в районній чайній «Своя праця» чи у нас?

— У «Своїй праці», не хвилюйся.

А чого мені хвилюватись. Я із ними на Ельбі стрічався. З делегацією сільськогосподарською всю їхню країну об'їздив. Доводилось мати діло і з Айками і з Майками.

А ось і гості. Здоровкаюсь. Представляюсь по-англійському:

— Хав ду ю ду. Чеамен колектів фам. Драстуйте, мовляв. Голова колгоспу.

— Містер чеамен розмовляє по-англійському? — аж роти пороззявляли гості.

— Йес. Так. Трохи. Навчився на Ельбі... А по війні Тиміpязівку закінчив, вивчав англійську. Кого маємо честь приймати?

І тут мені довелося роззявляти рота. До нас у гості приїхав лорд, він же міністр без портфеля.

Лорд отой свою жінку представив мені. Смішна така молодиця і худа. Що воно значить: чоловік без портфеля — і жінка худа. На цілу голову вища од свого безпортфельного лорда. І мову російську тямить.

Ходимо ми годину, ходимо другу, третю. Треба вже їхати гостям обідати. А лорд все нишпорить по хазяйству, придивляється до всього, принюхується.

Побували ми на фермі. А таки добряча у нас ферма, цирком називають. Включив рубильник — і потекли по транспортеру буряки, натиснув на другий — і сінна мука пошелестіла, торкнувся третього — гаряча вода пішла

— Оу! — вигукує лорд. — О'кей.

— Здорово! — захоплюється по-російському леді.

А як побачили у цирку нашому електрорушника, зовсім оторопіли.

— Оу! — видихнув лорд. — О'кей!

— От тобі й на! — сказала по-російському, а скривилась по-англійському худа леді.

І немов аж скисли обоє. Повішали носи наші гості. Але ось загорілися в гостей очі, націлились фотоапарати... Заклацали, задзижчали камери. Знайшли бажаний об'єкт, знайшли!

Це був старий-престарий телятник. Він єдиний залишився після фашистського розору. Тепер це наш живий музей. Показуємо делегаціям, — от, мовляв, з чого починали господарювати по війні. Пояснюю це безпортфельному лорду, пояснюю довгій леді.

Перестали дзижчати камерами. Натякаю на обід.

— Може, у нас пополуднаємо? Холодна закуска в буфеті знайдеться. Ду ю андастенд мі? Мовляв, чи зрозуміли ви мене?

Гості заокейкали й зайесали.

Ідемо в Будинок культури, а там у фойє столи накриті. Окрім лорда й леді була ще інша іноземна челядь. Та й наших людей колгоспних чимало зійшлося. Не часто ж доводиться зустрічатися з лордами.

І Галька моя тут, поруч сидить, мов цариця. Куди тій леді до моєї жінки. Губи в Галини, мов стиглі вишні, рум'янець розлився по смаглявих щоках, і від всієї її важненької статури віє силою, красою і жіночою ласкою.

Навіть лордиха похвалила:

— А леді Галька — гарна. Я саме такою і уявляла українку.

І зітхнула. Бо лордиха, як сказано вище, — худюща і довга. Правда, весела. Зайшли в хату однієї колгоспниці. Запитала леді хлопчика малого:

— Малшик, а знаєш, хто я така?

— Тьо-тя, — протягнув хлопчик.

Леді запалила сигаретку, і малий поправився:

— Дя-дьо!

Так-от розсілись ми, я проголошую тост:

— Фо піс енд френшип! За мир і дружбу, тобто. Будьмо!

Зайесали і заокейкали заморські гості.

Міністр пригубив і поставив чарку. Моя Галька роз'яснює гостям: у нас звичай такий — першу треба допити. Лорд благально подивився на Гальку, потім на свою лордиху. Та підтвердила: так, у них звичай — до дна.

Стьобнув гість, аж крякнув і рота роззявив, як ото риба, котру на берег викинули. Чарчина була нічогенька, в нашому селі такі полустаканчиками називають.

Знову тости пішли.

— За дружбу з англійським народом! Будьмо!

Лорд непевно позирає на свою леді — пити чи не пити? А та киває — звичай у них такий, до дна. І він, кривлячись, захлинаючись перчаною гіркотою, у денце заглядає.

Потім ще були тости: за леді-міледі, за королеву Єлизавету. А лорду заманулося і за чарівну леді Гальку випити.

Я вже бачу — треба б і менше ковтать тому, без портфеля.

Наливаю вина, а він з перцем просить. Говорю — за звичаєм тільки першу чарку треба до дна, а лорд хилить усі. Натякаю — чи не забагато, аби чого не трапилось. Наші бувалі колгоспні люди і то перестали заглядати в денце, а міністр без портфеля кричить:

— Я люблю юкрейніан горілку. Як там у вас кажуть?.. Дьорнем іштшо? Будьмо!

Розвезло міністра, язик його міністерський заплітається:

— Ви імперіалісти, у вас є сателіти.

Диви, думаю, це ж ти без портфеля та такий хоробрий? А як портфель дадуть? Натякаю: в нас у гості ходять з добрим словом. Та куди там, розходився міністр без портфеля. І тоді я даю лорду несподіваний бій. Худа леді насилу встигає перекладати. Згадав я й Індію, і Близький Схід, і Кіпр, і Ємен. І історію, і географію. Питаю гостя: «Ду ю андастенд мі?»

Дибає безпортфельний до мене.

— Містер чеамен —супермен. Так одбрить міністра. Була б моя воля, я б містера чеамена призначив прем'єром Англії.

— А може, я не захочу?

А п'яний лорд лізе цілуватись. Що ж, і я цмокнув міністра, для годиться.

А леді оченята свої аристократичні примружила і питає мене розпроєхидно:

— Це у вас теж звичай — цілувати тільки чоловіків?

І очима грає, як наша доярка Уляна. У красивих оченятах чортенята плигають, відповіді вимагають.

Галька моя на ногу наступає — гляди, поцілуйся з таранею англійською... Тоді й додому не приходь.

Подумавши, кажу:

— Ні, мила леді. Цілують у нас чужу жінку, коли чоловіка дома немає.

Як зарегоче леді-міледі, аж на стіл упала.

— І в нас так.

— Це діло, — кажу, — скрізь однакове.

Галька як блисне на мене своїми стиглими вишнями: «То ти думаєш, і мене цілують, як ти на нараду поїдеш?»

А лордисі сказала:

— У нас не такі жінки, леді.

Втямки була лорду й леді-міледі наша зустріч. Скільки телеграм надіслали нам. І кожна закінчувалась: «Будьмо!»

Довго гомоніло село по тому. Буває, як забарюся у районі чи області коли, леді моя, Галька, натякає:

— Що тобі тепер Галька, як з тією сухорербою мало не цілувався. А мо', й цілувався... Недаром же телеграма за телеграмою.

Отака була халепа. Де вона взялась на мою голову, ота леді! Мало мені свого клопоту, так на тобі ще й міжнародний!

Василь БОЛЬШАК

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— От, якби ще оголосили місячник безпечного руху пішоходів!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Начальник експедиції Дніпропетровського молокозаводу П. Б. Калій був дуже високої думки про свою особу. Ця хибна думка призвела начальника експедиції до того, що він почав залицятися до робітниць експедиції, приставати до них.

А робітниці відповіли на це залицяння листом до Перця. Ми, в свою чергу, попросили парторганізацію заводу розібратися в цій справі. І партійне бюро розібралося. За негідну поведінку Калію оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки.

Крім того, ухвалено просити адміністрацію зняти його з посади начальника експедиції.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

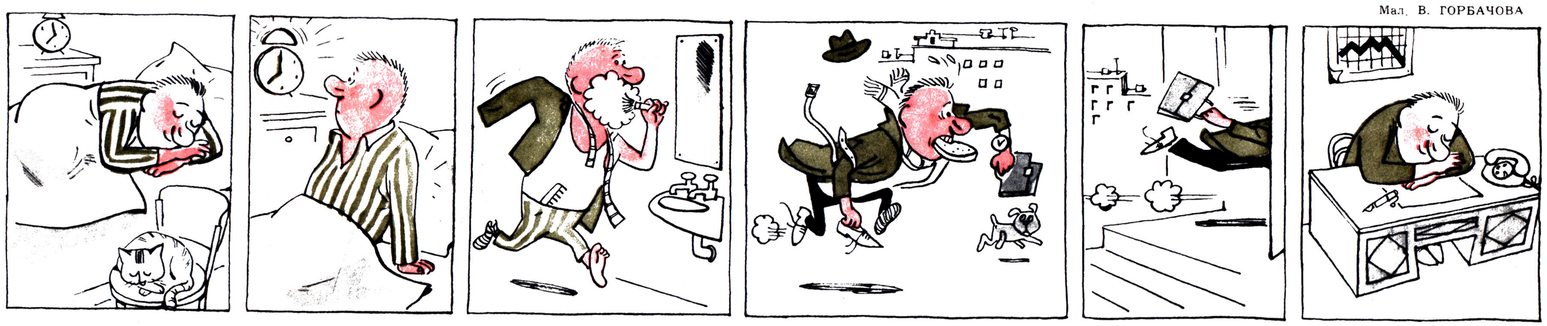

Без слів.

Трапилася ця дивовижна історія в одному з ресторанів Кривого Рога. І з ким! З людьми, котрих тут знають буквально всі — від старого до малого.

Коротше: жертвами її стали товариші Васильєв, Бабський, Костелов, Подлепа, Євтушенко, Морозов, Черевик, Демченко, Ревенко та Корнилов.

У цих товаришів був піднесений святковий настрій. Можливо, їхню роботу поставили за приклад іншим на якійсь високій авторитетній нараді. Можливо навіть, преміювали. У всякому разі, всі вони прийшли до ресторану, щоб у тісному товаристві відзначити якусь радісну подію, а їм, можна сказати, з перших же хвилин зіпсували радість: їм подали на закуску неочищеного оселедця.

А офіціантка, з якою вони поділилися своїми бурхливими почуттями, уявіть собі, навіть оком не моргнула.

— По-оддумаєш...— мовила вона. — І не соромно вам такими дрібницями голову морочити? Руки є: могли б і самі шкірку з оселедця здерти...

Ще більше розгнівалися ці товариші, коли виявили в борщі картоплю з лушпинням. На цей раз вони вже покликали шеф-повара. Однак той, на загальний подив, теж дуже спокійно реагував на скаргу.

— Ну, то й що?..— протяг він, недбало глянувши на клієнтів.— Працівникам нашої кухні ніколи возитися з кожною картоплиною зокрема, — їм треба виконувати план в цілому!

— Але — лушпиння?!

— А що лушпиння? Проковтнете...

Крайнього напруження цей конфлікт досяг у той момент, коли хтось витяг із гуляша пару недосмажених камінців. Тоді до столу запросили вже самого директора ресторану. Глянув директор на один камінець, глянув на другий і із знанням справи зауважив, що це не якісь там камінці, а шматки руди. До того, руди з такою високою місткістю заліза, про яку вже давно мріють гірники і металурги.

Люди, яким цю руду подали в гуляші, не були ні гірниками, ні металургами. Були вони будівельниками. І, певно, через це руда їх не зацікавила.

— Що ж, не хочете, — не треба..., — байдуже відповів директор ресторану і наказав офіціантові викинути камінці. — А взагалі,— додав він невдоволеним клієнтам, — ви й самі могли б ліквідувати цю недоробку...

Та найцікавіше в цій дивовижній історії, — як працівники ресторану зустріли мене, коли я прибув на розслідування пригоди. Вони одразу ж призналися, що спеціально поставили собі на меті зіпсувати настрій будівельникам.

Виявляється, цей підступний задум виник у них не сьогодні. Вони вже давно змовилися його здійснити. Ще тоді, коли справляли новосілля в одного із членів свого колективу.

Не вловивши зв'язку між цим новосіллям і тим, що скоїлося в ресторані, я зажадав додаткових пояснень. Але, замість них, мені порадили пройтися містом і власними очима подивитися на те, що робиться на будівельних об'єктах.

І от я ходжу. І дивлюсь...

На одному об'єкті уздрів щось таке, чого ще ніде не зустрічав. Це були стіни, які стояли не вертикально до підлоги, а під гострим кутом до неї.

— Ой, цирк! — зареготав я, але мене тут же поправили:

— Не цирк, а школа. Школа, споруджена під керівництвом начальника БУ «Житлобуду» т. Ревенка. Якщо вам потрібен цирк, то пройдіться он туди.

Цирку, як такого, у Кривому Розі поки що нема. Його ще тільки будують. Однак, уже й сьогодні в ньому демонструють свої здібності акробати. Цими акробатами стали робітники-монтажники, які укладають порожнисті панелі перекриття. Такі вже це панелі, що як їх не клади, а вони все хиляться, то на один бік, то на другий. Гойдаючись з ранку до вечора на них, робітники криють не так цирк, як т. Корнилова — директора Криворізького заводу залізобетонних конструкцій № 11. Але його це чомусь мало турбує.

— Подумаєш... — тільки й чути від нього. — Якесь нещасне відхилення на півтора-два сантиметри — і вже такий шум! От якби так у мене було, як у Демченка...

Товариш Демченко керує заводом залізобетонних конструкцій № 12, що виготовляє східці для житлових будинків.

Цими східцями директор заводу і його підлеглі могли б дістатися до вершин трудової слави, якби не одна сумна дрібниця: східці не терплять, коли їх топчуть ногами. Це, як дехто запевняє, принижує їхню гідність, і в такі критичні хвилини вони ладні тріснути від злості. Щоб таке часом і справді з ними не трапилося, довелося в будинках № 6 і № 7 (житловий квартал № 319) ставити додаткові підпорки.

— Подумаєш, східці...— сам себе тішить т. Демченко. — Ось в учбовому корпусі пединституту геть усі сходи зміщені на 4 сантиметри — і нічого. А в будинку житлового кооперативу «Маяк» плінтуси на півметра відстають від підлоги, а ніхто про це і словом не обмовився...

Да, скаржаться у Кривому Розі на деяких будівельників. Гірко скаржаться.

Новосельці будинку, спорудженого на вулиці Харитонова, наприклад, скаржаться, що зовнішні стіни тут виведено з перекосом. А що вони чують у відповідь? Лише недбалий голос начальника будівельного управління т. Черевика:

— Подумаєш...

У ресторані, коли будівельникам подали неочищеного оселедця, вони який гамір зняли! А тут — або мовчать, або ж недбало руками відмахуються: «Подумаєш...»

А чому б і справді не подумати? І придумати щось таке, щоб про всякі недоробки будівельники і думати забули!

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

м. Кривий Ріг.

В ПОШУКАХ НЕВІСТКИ

Один хлопець ніяк не міг одружитися. Сподобається йому якась дівчина, приведе він її до матері, а матері то очі не такі, то ніс не підходить, то губи не подобаються.

Нарешті, знайшов хлопець дівчину, яка, як дві краплі води, була подібна на матір: такі ж очі, ніс, губи, навіть розмова і то була схожа. Сподобалася вона матері. Був би уже одружився, але цього разу категорично заперечив батько.

Повідомив методист Волинського обласного Будинку народної творчості М. ГРЕЧКОСІЙ.

...ЯК ТИ МЕНЕ

Молоде подружжя півроку жило в мирі та злагоді. А потім у них раптом виникли непорозуміння і чвари.

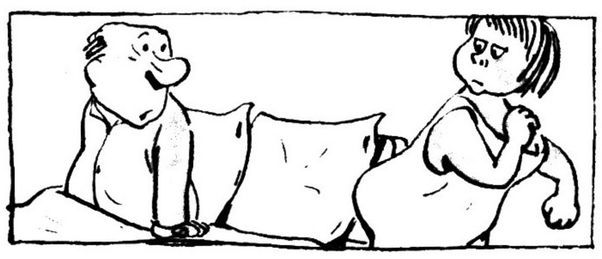

Народні усмішки

От одного разу після чергової сварки, коли вже полягали спати, дружина й каже чоловікові:

— Не любиш ти мене...
— Ні, люблю, — заперечив той.
— Ну, значить, любиш не дуже.
— Та ні, дуже.
— А як дуже?
— Так, як... Ну, так, як ти мене.
Жінка, мов обпечена, скочила з ліжка...

Повідомив В. Ф. НАЗАРЕНКО з колгоспу ім. Мічуріна, Н.-Сірогозького району, Херсонської області.

ПРИЄМНІСТЬ

Покликав бідний багатого родича в гості, а той не прийшов. От зустрілись вони, багач і каже:

— Вибач, Іване, не міг прийти.

А бідняк йому: — А то нічого. Я тебе запросив — тобі приємно, ти не прийшов — мені приємно.

ЗАЗДРІСНА БАБА

Дід усю ніч мучився з зубами, а на ранок зібрався до лікарні.

— Піду, нехай вирвуть хоч усі до одного, більше не можу.

Коли дід сидів уже в кріслі, двері до зубного кабінету прочинились, і в них просунулась бабина голова.

— А ви, докторе, усіх зубів йому не рвіть, хоч один хай залишиться.
— А то чому? — поцікавився лікар.

— Аякже! У мене болітимуть, а в нього ні? Для зубного болю хоч один йому залиште.

Повідомив А. ТКАЧУК з с. Глухівці, Козятинського району, Вінницької області.

Сергій ШВЕЦОВ

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ВІДПИСКА

Відписка вроді показухи:
В одну секунду, вмить вона —
То робить вам слона із мухи,
То в муху оберта слона.

Її охоче візьме в штат
Закоренілий бюрократ.
У нього в моді стиль оцей:
Відписано — і геть з плечей!

ЩОБ ЗЛО ПРИСІКТИ...

Після замітки «Браконьєри»
«Райстав» створив для них
бар'єри:
Останню рибу сам зварив,
А всі ставки — пустив в обрив.

ЗАВАЛИ ВАЛУ

План подвоївши по валу,
Брав завод новий розгін,
Та від валу толку мало:
В брак пішов навалом він!

«АЛЬПІНІСТ»

Готовий знову рушити в похід,
Терпіть нестатки, пробивати лід
До недоступних скель через
обвали,
Щоб там лиш висікти... свої
ініціали!

САМОВПЕВНЕНИЙ ЛІТПІВНИЧОК

Ледь тільки встиг на світ
з'явитись,
Як взявся «досвідом ділитись»
І виклав нам теорій купу —
Як дзьобав носом шкаралупу!

КОМПАНІЙСЬКИЙ КЕРІВНИК

Своїх працівників він знав не по
анкетах:
Стрічався з ними на банкетах,
На рибній ловлі, на охоті.
Не знав їх тільки... по роботі!

З російської переклав С. ОЛІЙНИК.

Мал. К. ЗАРУБИ

Війна у В'єтнамі вимагає все більше гарматного м'яса, і Пентагон вирішив брати до війська всіх, у тім числі й розумово відсталих та недорозвинених. (З газет).

— Отже, панове, хто хоче вийти з жовтого дому, записуйтесь добровільцями у В'єтнам.

— Сер, ми ще не зовсім з глузду з'їхали!..

ЧЕТВЕРТИЙ ЦИКЛ

ПЕРШИЙ і обов'язковий цикл цього процесу — ходіння у рембудконтору.

— Стеля падає!

— Далі підлоги не впаде.

— Робіть ремонт, бо весь будинок валиться!

— Підійде черга, відремонтуємо.

І ось підійшла черга...

— Всі речі на вулицю! — лунає команда ремонтників.

Це починається другий цикл процесу. Тріщать підлоги, обдирається штукатурка, валяють груби. Майстри голосно чхають і ще голосніше натякають на могорич.

Та ось стихає гамір майстрів, зникають і вони самі. Коли на тиждень зникають, коли — на місяць, коли — й на довший час.

Мешканці нервують. Натискають на рембудконтору — час не жде, поспішайте з ремонтом!

— Хто спішить, той людей смішить!.. — жартують у конторі.

Та ось настає третій цикл. Авральний. Косо, криво, аби живо, стелять підлоги, тяпають-ляпають розчином по облуплених стінах, склять вікна без замазки, ставлять груби без тяги, навішують двері без підгонки. Потім щось фарбують, а про щось забувають.

Змучені мешканці починають «освоювати» площу і поступово виявляють страшенні огріхи.

І тоді починається четвертий цикл.

— У грубі не горить, дим очі виїдає!

— Перекладайте за власний рахунок! — ошелешують скаржника.

— Погано побілені стіни, все осипається.

— Не подобається, можете переробити!

— Двері не зачиняються.

— Більше каші їжте — зачините!..

І. ЙОСИПЕНКО.

P. S. Цей фейлетон — не вигадка автора. Він написаний на конкретних фактах на слізне прохання мешканців 12-квартирного будинку № 18, що по вул. Горького у Трускавці, Львівської області. З листа можна зробити висновок, що мешканці цього будинку переживають нині четвертий цикл.

І. Й.

З перцем

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Я ще на ногах держуся, а ти на мого приятеля глянь!

Мал. Л. БОЙКА

— Я за вами.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

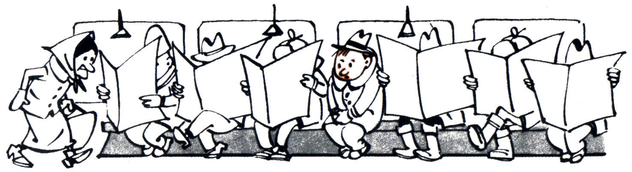

— От, чудило, газету забув!..

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Мал. БЕ-ША

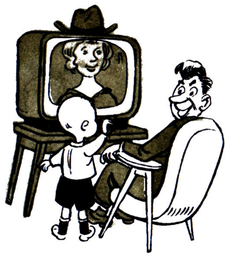

— Чого це тьотя у твоїй шляпі?..

Мал. В. ГЛИВЕНКА

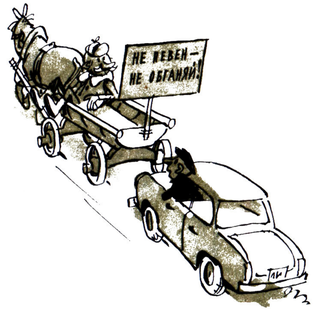

Без слів.

Мал. В. ФОМІНА

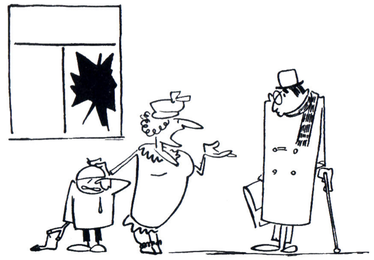

— Чого ви причепились до дитини? Він же не ваше вікно розбив!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

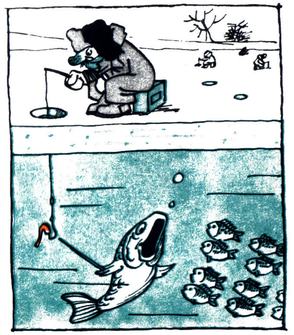

Урок з техніки безпеки.

Друже Перче!

Наш міжколгоспбуд було створено рік тому. Можна б уже й досвідом роботи поділитись. Та, на жаль, доводиться розповідати, як нас за цей час надули.

Домовились ми з одеською механізованою колоною № 10 «Укрсільелектробуду», щоб вони електрифікували нам промислову базу.

— За нами діло не стане, — підписавши умову, сказав начальник колони т. Захаревський. — Ми вам з ночі ясний день зробимо. А ви нам двоквартирний будинок збудуйте.

Чого тільки не зробиш за «ясний день з ночі». Засукали наші хлопці рукави й звели будинок, як лялечку.

— Відмінна робота. Молодці будівельники! — похвалили нас керівники механізованої колони. — Повік не забудемо!

Але забули вже на другий день: і про умову, і про «ясний день з ночі».

Не відмов, Перче, нагадати т. Захаревському, що брехня далеко чується, але погано світить.

П. ЗАДОРОЖНЮК,
головний інженер Ширяївського міжколгоспбуду.

В. ЛІПІЛІН,
бригадир бригади вантажників.

Одеська область.

Допоможи нам розв'язати мертвий вузол, який затягнувся навколо нашого радіовузла.

Власне, назвати це радіовузлом, не боячись узяти гріха на душу, не можна. Бо хіба ж доречно про якесь там радіо говорити, коли в репродукторах то шум, то тріск, то завивання, а то — тихо, як у вусі.

Нагадували ми вже не раз і обласним, і районним зв'язківцям про наш радіовузол. Але в історії цій поки що й не пахне розв'язкою.

Зав'яжи ж, дорогий Перче, нашим зв'язківцям вузлик на пам'ять. Може, хоч тоді вони про наш радіовузол згадають та й розв'яжуть, нарешті, цю не таку вже й складну задачу — нас із світом зв'яжуть.

І. ЯКИМЕНКО,
Село Андрієво-Іванівка, Миколаївського району, Одеської області.

Яка доля спіткала бабу, котра вперто не відрізняла голеного від стриженого, відомо з популярної казки. Але я помилився, гадаючи, що такі баби можуть жити тільки в казках. Трапляються вони, як не дивно, і в житті.

У мене зіпсувалася електрична машинка для стрижки. Надсилаю її київському заводу «Точелектроприлад» на гарантійний ремонт. З заводу відповіли, що машинку одержали, чекайте, мовляв, з ремонту й стрижіться на здоров'ячко!

Радію і чекаю. Ах ось і посилочка.

Відкриваю, а там... електробритва.

Голіться, мовляв, на здоров'ячко!

Не знаю, Перче, може, бабі, котра не відрізняла голеного від стриженого, треба було б і простити їй гріх. Непоміченим ж бо. А от тим, котрі сьогодні плутають машинку для стрижки з електробритвою, прощати не варто.

І. ШИНКАРЕНКО
с. Руська-Поляна, Черкаської області.

Що не кажи, а приємно мати діло з приємними людьми. От хоча б — з працівниками Коломийського автопарку. Завернулися до них робітники підприємства Коломиї, які мешкають у селах Годів і Турки. Поскаржилися, що автобус, який відходить о 8 годині 30 хвилин, можливо, цілком влаштовує тих, хто їздить на базар, а от їм, робітникам, з ним користуватися не з руки. Працівники автопарку не лише почули робітників, а й допоможуть їм: виділили для них спеціальний автобус, який відходить о 7 годині 30 хвилин ранку.

Дуже зручний автобус! І відходить у дуже зручний час. Єдине, чого не вистачає, так це... місць для робітників. Всі місця возлі віддають тим, що поспішають на базар, а робітникам, які залишилися за бортом, вони у вигляді компенсації шлють дуже і дуже приємні посмішки.

Таким вишуканим манерам їх, кажуть, навчив не хто-небудь, а сам директор автопарку т. Гаврин.

Ні, що там, Перче, не кажи, а приємно мати діло з приємними людьми...

РОБІТНИКИ-ПАСАЖИРИ.

Івано-Франківська область.

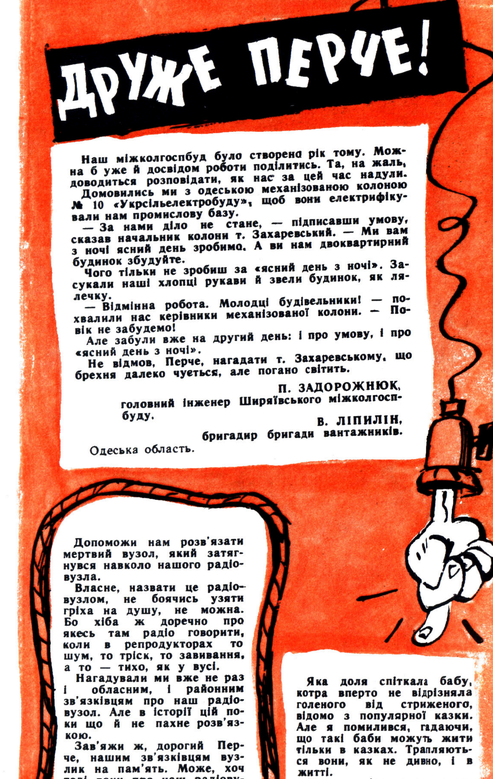

Богу свічка і чорту кочерга

У колективному саду працівників Київського облвиконкому з'явився чорт. Він хвицав ратицями, штрикав рогами, вигукував незрозумілі чортячі лайки. Потім ускочив до будиночка т. Сидоренка, поламав там вікна і двері, побив телефон, порвав фіранки. Наприкінці нечистий глянув на себе в дзеркало, але йому не сподобалась власна фізіономія. І дзеркало тільки дзенькнуло.

На дзеньклт з'явився сторож. Приставив куцому до хвоста рушницю:

— На той світ, бісова личино! До чортів своїх!..

— Вай! Вай! — заверещав куций. — Пощадіть!.. Не чорт я... Шматко Микола. З с. Гореничі, Києво-Святошинського району...

— Раз так, то в міліцію... Там тобі вліплять за хуліганство...

І вліпили.

Ліпив особисто начальник другого відділення Жовтневого райвідділу міліції м. Києва т. Прокоп'єв:

«Факти, — написав він, — підтвердились. Але ознак хуліганства не встановлено, бо... садовий будиночок — місце не громадське».

Поставив т. Прокоп'єв і богу свічку, і чорту кочергу. Власникові будиночка засвітив очі турботою, а Шматкові у руки кочергу встромив.

Ол. ОЗЕРЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Торік у «Перці» № 17, у фейлетоні «З олівцем по Бердянську» Перець критикував недоліки в організації обслуговування в місті-здравниці в період літнього курортного сезону.

Заступник голови Запорізького облвиконкому т. Єфремова повідомила, що фейлетон було обговорено на засіданні Бердянського міськвиконкому, на якому прийнято рішення про заходи по ліквідації виявлених недоліків.

До літнього курортного сезону 1966 року у Бердянську будуть реконструйовані пляжі, замінено застаріле обладнання на них, буде поліпшено організацію відпочинку на Бердянській косі, забезпечено потрібним обладнанням рятувальну службу.

Для поліпшення справи громадського харчування в Бердянську буде реконструйовано існуюче кафе та відкрито додатково буфет і два пересувні кафе. Крім того, намічено значно розширити мережу роздрібної торгівлі.

Здійснення всіх цих заходів Бердянський міськвиконком узяв під свій контроль.

★ «Чому на Харківщині не ключе та й не ловиться» — у фейлетоні під такою назвою («Перець» № 18 за 1965 р.) йшлося про підприємства та підсобні господарства, які своїми відходами та нечистотами душать, труять, гублять рибу в річках Харківщини. Йшлося у фейлетоні й про недостатню боротьбу з браконьєрами в області.

Виконком Харківської обласної ради, обговоривши фейлетона, повідомив редакцію, що наведені факти дійсно мали місце.

За недбайливе ставлення до рибного господарства керівникам окремих підприємств зауважено й запропоновано впорядкувати очисні споруди.

У підсобному господарстві «Деркачі» планується у 1966 році відбудувати став площею 15 га.

Посилено боротьбу з браконьєрами.

ГОРИ, ГОРИ ЯСНО...

Рятуйте — горить!

Де? У кого?

У працівників Миргородської інспекції держпожнагляду.

Горить, між іншим, давно — ще з травня минулого року. Саме з того гарячого для пожежників місяця, коли від них вимагають «мір-приємств» по обладнанню будинків громовідводами.

Над приміщенням Кибинцівської сільської бібліотеки пожежники громовідводу не виявили. Що робити?

— Штрафувати треба! — вирішили вони. — Але кого?

Саме про це і слід було б хоч трохи подумати.

Але думати пожежникам було ніколи. І вони, недовго думаючи, взяли та й оштрафували завідуючу бібліотекою Катерину Іванівну Яценко.

Довелося виконкомові Миргородської райради подумати за пожежних інспекторів, скасувати їхнє рішення і роз'яснити, що бібліотека потребує на бюджеті сільради, отож і штрафувати треба не Катерину Яценко.

«За формальний підхід до справи» виконком райради наклав стягнення на заповзятих інспекторів, а перед обласним управлінням охорони громадського порядку порушив клопотання про зняття штрафу з бібліотекарки.

Але обласні наглядачі за порядком чомусь вирішили, що строк давності вже пропущено, а через це, мовляв, зняти штраф з К. І. Яценко — неможливо.

Дивна логіка!..

А що, коли цю логіку спрямувати у бік тих, хто так «логічно» мислить?

Ото, мабуть, ударить гроза!

Громовідводом од неї не врятуєшся...

perec-ua.

perec-ua.

ПРО ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Ой хвалилась та біла березонька:
А у мене кора та білесенька,
А у мене гілля та високе,
А у мене листя та широке...

Так вона хвалилася доти, доки до її високого гілля та не присобачили стовпа із грозозахистом. Тепер не хвалиться. Сталася ця подія у с. Райки, Бердичівського району на Житомирщині.

* * *

Текла річка невеличка з вишневого гаю... Зналася ця річка Савранкою. У деяких місцях її загачували, і тоді вона розливалася широкими плесами ставків.

Один такий ставок вигравав на сонечку якраз проти Чечельницького (Вінницька область) цукрового комбінату. Вигравав він на сонечку доти, доки з цукрокомбінату не бухнули у нього солідну порцію стічних вод. Брудна і каламутна вода не хоче відбивати сонячне проміння.

Що ж до річки Савранки, то води її, хоч і тече вона з вишневого гаю, вишнею не пахнуть. Цим вона завдячує теж Чечельницькому цукровому комбінатові.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79.

Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 3 (566) (на украинском языке). Підписано до друку 19. І. 1966 р.

Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94.

БФ 12712. Зам. 0135. Тираж 755.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Ціна 10 коп.

Індекс 74393

Американський БОННан.

НАТО

БУНДЕСВЕР